

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím:

Forrás:

Bárczy István meghalt

Magyar Nemzet

1943. jún. 3.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Bárczy István

Idő

"1943"

Személy

16 Bárczy István meghalt

Hosszas betegeskedés után meghalt Bárczy István, Budapest egykori polgármestere, rövid ideig Magyarország igazságügyminisztere. A magyar főváros története örökre megőrzi nevét. Munkásságával, erélyével, nagy koncepciójával rengeteget lendített, fejlesztett Budapesten.

Századunk elején, egészen 1918-ig ült Budapest polgármesteri székeben s talán az ő tiszta, hűvös tekintete ismerte fel először Budapest roppant világvárosi lehetőségét. Nemcsak a széphez és nemeshöz volt ösztönös érzéke, de a gyakorlatihoz is. Szépítette és gazdagította a fővárost; az ő támogatása és közreműködése nélkül sohasem lehetett volna mintászerű intézmény a Fővárosi Könyvtár, rendkívüli ízléssel megvetette a Fővárosi Képtár alapjait; szép szobrokat állíttatott, rendezte és teleültette a főváros köztereit, játszótérket rendezett be a gyermekeknek, már amennyire ez lehetséges volt, éppen a legnagyobb építkezések, telekspekulációk idején. Am ugyanekkor alatta lendült világvárosi irányba is Budapest fejlődése. A későn kibontakozó, kispolgári méretekbe szorított város növekedése gyorsan európai szintre ért. Az akkori roppant építkezés stílusa a kor eklektikus és szecessziós stílusa miatt ia-

lán nem volt a legszerencsésebb. De ez nem Bárczy István hibája volt, ellenkezőleg, éppen az ő polgármestersége alatt tör utat magának a fővárosi hivatalos építkezési megrendelések során a modern stílus először Budapesten és a fővárosi iskolák, középületek a maguk sima formáival és mértéktartó arányaival első megnyilvánulásai nálunk a tisztuló modern európai stílusnak.

Bárczy István nagy építkező volt a s fővárosi pártpolitikát mindig csak eszköznek tekintette, hogy a köz érdekében keresztülvigye városfejlesztő programját, építkezési, közművelődési, városrendezési terveit. Az új monumentális városháza felépítését, mely egyben otthont adott volna a fővárosi könyvtárnak és képtárnak is, már nem tudta megvalósítani; terveibe beleszólt a világháború. De előljáróságokat, menedékhelyeket építtetett, szociális intézményeket létesített és a kintelkeket, a szegény városnegyedeket belevonta Budapest amerikaius fejlődésébe, közelükbe hozta a kultúrát és civilizációt. Főképpen az iskolaépítés megszállott és áldozatos szerelmese volt. Éppen a főváros szegényebb negyedeiben helyezte el a legszebb, legtisztább és leghigiénikusabb iskolákat. A szegény emberek művelésére ritka

gondot fordított az a nemes értelemben jellegzetes polgári várospolitikus, aki már igen sokat megérett a közösségi szociális gondozás mai feladataiból az individualista gazdasági korszak közepén. Ezért fordított oly gondot a tudósgondozókra, városi orvosi tanácsadókra, óvodákra, elemi iskolákra, stb. Tudta, hogy a közület kötelessége, a várospolitika elemi feladata, hogy segítsen a szegény embereken. A közbejött világháború, majd a reakövetkező változások megakadályozták, hogy folytassa nagy építő tevékenységét. Társadalmi és emberi koncepciójában a gyakorlati nevelést tartotta előbbrevalónak. A város kötelessége szerinte, hogy polgári, városi nevelést adjon gyermekeinek. Ezért fejlesztette az általa döntő jelentőségre, különleges helyzetre emelkedett fővárosi községi elemi iskolázáson kívül az akkor szintén fontos iskolatípusnak tartott polgári iskolákat, a fővárosi kereskedelmi iskolák is az ő korában lendülnek fel és telnek meg a gazdasági pályák és gyakorlati életcélok felé forduló fiatalssággal.

Várospolitikájában, emberi magatartásában következetes, kemény és kitartó volt; rendkívüli energiája volt, rengeteget dolgozott és hasonló erős munkát követelt hivatalnoktársaitól, alárendeltjeitől. A munka fanatikusa volt, közben meg

áldozatos, szelid és jó ember. Az igazság és méltányosság megszállottja volt és életének talán egyik legkeserűbb pillanata volt, midőn különböző okokból nyugodtan és emelt fővel megvált nemcsak a várospolitikától, de utóbb az igazságügyminiszteri széktől is. Az 1920 után felemelkedő pártokkal ideglenül állott szemben. Holott egész munkássága valóban emberies, keresztény szellemű volt és elvonultságát a Szentírás tanulmányozása derítette fel égi vigaszával. A nyugodt lelkiismeret megnyugvásával vonult vissza magánéletébe: több, mint huszonhárom évet töltött így csendes és szemlélődő elvonultságban rózsahegy-i villájában, könyvtárában, nemes gyűjteményei, műtárgyai között. Szívbántalmaj 76 éves korában vetettek véget életének. A főváros vezetésége méltan tekinti őt Budapest nagy halottjának s Budapest lakossága, melynek valóban európai polgári rangra emeléséért ez a nagy polgármester annyit dolgozott, most érzi, mi csoda érdekes, építő történeti korszak száll vele sírba.

Temetése pénteken délután 4 órakor lesz a városháza udvaráról.